

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/3/2016
Identifikačné číslo spisu: 3013200917
Dátum vydania rozhodnutia: 20.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3013200917.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Príbelskej PhD., v právnej veci žalobcu: C. E., bytom H., právne zastúpeného JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s.r.o., so sídlom Národná 17, Žilina, IČO: 36 848 654, proti žalovanému: Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie, útvar integrovaného povoľovania a kontroly, so sídlom Jeséniova 17D, Bratislava, za účasti Ledrov, spol. s r.o., so sídlom Schreiberova 369, Lednické Rovne, IČO: 31 635 041, právne zastúpeného LEGAL POINT s.r.o., so sídlom Nemocničná 979, Považská Bystrica, IČO: 47 253 495, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 5208-24084/27/2013/Oče/770170103/Odv z 12. septembra 2013, o odvolaní pribratého účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/193/2013-151 zo 4. novembra 2015, takt

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/193/2013-151 zo 4. novembra 2015 p o t v r d z u j e .

Pribratý účastník j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 181,90 € na účet advokátky žalobcu JUDr. Magdy Poliačikovej do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 13S/193/2013-151 zo 4. novembra 2015 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a d/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného č. 5208-24084/27/2013/Oče/770170103/Odv z 12. septembra 2013 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť úspešnému žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia 611,23 € a náhradu iných trov konania titulom súdneho poplatku 70,- €, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný rozhodnutím č. 5208-24084/27/2013/Oče/770170103/Odv z 12. septembra 2013 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Žilina č. 740-16786/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 zo 4. júla 2012 o vydaní kolaudačného rozhodnutia podľa § 82 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom

poriadku (stavebný zákon), ktorým sa povolilo trvalé užívanie stavby „Skládka odpadov - Podstránie Lednické Rovne, Integrovaný systém nakladania s komunálnym odpadom v regióne Lednické Rovne I. etapa“ stavebníkovi a prevádzkovateľovi Ledrov, spol. s r.o., Schreiberova 369, Lednické Rovne, IČO: 31 635 041 v areáli prevádzky „Skládka odpadov Podstránie - Lednické Rovne“, umiestnenej na pozemkoch parcelné číslo KN-C 365/2, 365/3, 365/4, 365/5, 365/9, 365/10, 365/11, 365/12, 367/2, 367/7 a 426, v katastrálnom území M. A. - T. (listy vlastníctva č. XXX, č. X a č. XXX), ktoré má stavebník v prenájme a na pozemku parcelné číslo KN-C 365/13, v katastrálnom území M. A. - T. (list vlastníctva č. XXX), ktorého vlastníkom je stavebník, podľa § 76 ods. 1 stavebného zákona, a to v rozsahu špecifikovanom v prvostupňovom rozhodnutí.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že prvostupňové rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Žilina č. 740-16786/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 zo 4. júla 2012 nebolo pôvodne doručované žalobcovi. Dňa 5. júna 2013 na základe žaloby žalobcu vydal Krajský súd v Žiline pod sp.zn. 21S/129/2012 uznesenie, ktorým uložil prvostupňovému správneému orgánu povinnosť doručiť žalobcovi rozhodnutie č. 740-16786/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 zo 4. júla 2012 v lehote 20 dní s odôvodnením, že je nepochybné, že žalobca mal byť účastníkom daného správneho konania. Na námietku žalovaného, že žalobcu v kolaudačnom konaní zastupovalo Pozemkové spoločenstvo Horenice, ktoré má právnu subjektivitu a zastupuje všetkých členov spoločenstva, ktorí sú uvedení na liste vlastníctva č. XXX v katastrálnom území T. a vo vzťahu k tomuto Pozemkovému spoločenstvu Horenice bolo vydané rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka konania č. 740-13309/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 z 11. mája 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30. mája 2012, Krajský súd v Žiline v odôvodnení citovaného uznesenia uviedol, že týmto rozhodnutím nebolo priznané postavenie účastníka konania podľa § 78 ods. 1 stavebného zákona Pozemkovému spoločenstvu Horenice a G. V., a preto nie je možné tvrdiť, že postavenie účastníka konania nebolo priznané samotnému žalobcovi. Dňa 28. júna 2013, po tom, čo si prvostupňový správny orgán splnil povinnosť uloženú mu v uznesení Krajského súdu v Žiline sp.zn. 21S/129/2012 z 5. júna 2013 podal žalobca proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa č. 740-16786/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 zo 4. júla 2012 odvolanie. Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. 740-16786/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 zo 4. júla 2012 len na základe tej skutočnosti (iné dôvody žalovaný neuviedol), že žalobca bol riadnym procesným postupom vylúčený ako účastník správneho konania a to rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa č. 740-13309/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 z 11. mája 2012. Žalovaný tak v napadnutom rozhodnutí nerešpektoval právny názor Krajského súdu v Žiline vyslovený v uznesení sp.zn. 21S/129/2012 z 5. júna 2013, hoci mu to výslovne ukladá § 250j ods. 7 O.s.p. Krajský súd v Žiline v citovanom uznesení výslovne uviedol, že žalobca je účastníkom predmetného správneho konania a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 740-13309/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 z 11. mája 2012 sa na žalobcu nevzťahuje. Je absolútne nepreskúmateľný záver žalovaného, že žalobca bol rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. 740-13309/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 z 11. mája 2012 vylúčený ako účastník správneho konania. Pokiaľ totiž Krajský súd v Žiline vo svojom uznesení sp.zn. 21S/129/2012 z 5. júna 2013 výslovne uviedol, že žalobca je účastníkom predmetného správneho konania a že sa naňho nevzťahuje rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 740-13309/2012/Chy/770170103/Z8-KRZ5 z 11. mája 2012, je možné dospieť len k jednému logickému záveru, a to, že žalobca nebol týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu vylúčený ako účastník správneho konania. Pokiaľ žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol presný opak, zaťažil konanie vadou nepreskúmateľnosti pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Nesprávne právne posúdenie veci teda spočíva v tom, že napriek tomu, že Krajský súd v Žiline vyslovil právny názor, že žalobca je účastníkom predmetného správneho konania, ktorým názorom je správny orgán v zmysle § 250j ods. 7 O.s.p. viazaný, žalovaný si v rozpore s týmto právnym názorom ustálil, že žalobca nie je účastníkom predmetného správneho konania. Nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov spočíva v tom, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí vyslovil, že žalobca bol rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa vylúčený ako účastník správneho konania, toto tvrdenie však nielenže je v príkrom rozpore so záverom Krajského súdu v Žiline, ale zároveň žalovaný toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nezdôvodnil a v napadnutom rozhodnutí neuviedol žiadnu svoju úvahu, ktorou bol

vedený pri ustálení takéhoto záveru, hoci mu to ukladá § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie pribratý účastník. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne. V dôvodoch odvolania uviedol, že s poukazom na § 246 ods. 1 a 2 O.s.p. krajský súd nebol vecne príslušný na prejednanie a rozhodnutie veci, keďže Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie je podľa § 10 ods. 2 zákona č. 525/2003 Z. z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov orgánom s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky. Pribratý účastník rešpektuje skutočnosť, že žalovaný bol viazaný uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 21S/129/2012 z 5. júna 2013, avšak Krajský súd v Trenčíne žiadnym spôsobom nezohľadnil všetky súvisiace skutočnosti a námietky, podľa ktorých žalobca nemôže byť považovaný za účastníka dotknutého kolaudačného konania. Žalobca v čase vydania kolaudačného rozhodnutia nebol vedený a zapísaný ako spoluvlastník pozemku KN-C 421/8. Dokonca v čase, kedy prebiehalo kolaudačné konanie na liste vlastníctva č. XXX, vedeného pre katastrálne územie T. neboli evidované žiadne parcely registra „C“, ale len parcely registra „E“. Dátum zápisu geometrického plánu č. 003/2012 a teda reálny vznik parcely KN-C 421/7-8 je 16.08.2012, teda po vydaní kolaudačného rozhodnutia. Logicky teda až po dátume zápisu predmetného geometrického plánu dňa 16.08.2012 môže byť žalobca považovaný za spoluvlastníka parcely KNC 421/7-8, kedy táto reálne ako nová parcela vznikla. Žalobca teda nebol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, ktorej krajský súd vyhovel. Pribratý účastník poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 4Sžo/69/2014 z 10. septembra 2015 uviedol, že úlohou Krajského súdu Žiliny v konaní vedenom pod sp.zn. 21S/129/2012 bude preskúmať, či v čase konania o zmene integrovaného povolenia bol žalobca vlastníkom dotknutej parcely, resp. či táto parcela v čase konania pred správnym orgánom existovala alebo vznikla až po vydaní predmetného správneho rozhodnutia a následne posúdiť, či je žalobca opomenutým účastníkom konania a vo veci opätovne rozhodnúť. Uvedené však podľa pribratého účastníka Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp.zn. 21S/129/2012 neskúmal. Pribratý účastník poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 8C/84/2012-687 z 1. júna 2015, podľa ktorého zápis vlastníctva k pozemkom parc.č. KN-E 246, KN-C 421/8 na liste vlastníctva č. XXX vedeného pre katastrálne územie T. bol vykonaný v rozpore s platnými právnymi predpismi. V závere pribratý účastník citoval podanie Krajskej prokuratúry Žilina č. Kd/192/11-8 z 25. novembra 2011, v ktorom je uvedené, že „Zo strany verejnosti a zúčastnených osôb neboli podané žiadne pripomienky a námietky. Na základe tohto oznámenia sa nedomáha postavenia účastníka konania žiadny zo spoluvlastníkov pozemku parcely KN-E 246 katastrálne územie T. ani ďalších pozemkov, ktoré vo vašom podnete označujete za susedné pozemky. I vo vzťahu k týmto ďalším označeným parcelám je potrebné uviesť, že sa jedná o parcely registra E, teda ich hranice v teréne nie sú zreteľné a teda nie je možné ani jednoznačne vyhodnotiť do akej miery so stavbou priamo susedia. Označené parcely sú na katastrálnej mape zlúčené alebo rozdelené do viacerých parciel, ktoré nemajú založené listy vlastníctva.“

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu pribratého účastníka navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Podľa žalobcu bolo povinnosťou správneho orgánu skúmať kto bol vlastníkom uvedenej nehnuteľnosti, pričom z geometrického plánu č. 003/2012 z 16.12.2011 jednoznačne vyplýva, že pozemok KN-C parc.č. 421/8, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere 157 m² bola vytvorená z nehnuteľnosti v katastrálnom území T., zapísanej na liste vlastníctva č. XXX ako pozemok KN-E parc.č. 246 druh pozemku trvalé trávnaté porasty o výmere 2 ha 3529 m², ktorá parcela v čase vydania kolaudačného rozhodnutia bola zapísaná na LV č. XXX a pod poradovým číslom 236 je žalobca vedený ako podielový spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti v podiele 41160/1814400. Povinnosť skúmať, kto je vlastníkom nehnuteľnosti a kto má byť účastníkom stavebného a kolaudačného konania zaťažuje príslušný stavebný úrad. Predmetný geometrický plán bol overený správou katastra už 12.01.2012, teda pol roka pred vydaním prvostupňového kolaudačného rozhodnutia, pričom zo samotného geometrického plánu je zrejmé, že žalobca bol spoluvlastníkom aj pôvodnej parcely, z ktorej bola odčlenená novovytvorená KN-C parc. č. 421/8, katastrálne územie Horenice.

Žalovaný k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa stotožňuje s odvolaním pribratého účastníka konania. Žalobcovi v čase vydania kolaudačného rozhodnutia nesvedčal žiadny zápis spoluvlastníctva pozemku KN-C 421/8. Keďže v čase konania a vydania rozhodnutia žalobca nevedel preukázať svoje práva (lebo zrejme v tom čase neexistovali), nemohla mu byť poskytnutá ochrana a postavenie účastníka konania. K vzniku vlastníckeho práva na strane žalobcu došlo až po právoplatnosti predmetného kolaudačného rozhodnutia. Žalobou napadnuté kolaudačné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03.08.2012, zápis geometrického plánu, ako podklad zmeny vlastníckych vzťahov sa uskutočnil dňa 16.08.2012 a list vlastníctva k pozemku KN-C 421/8 katastrálne územie T. je z 23.08.2012. Až povolením vkladu alebo vykonaním záznamu spojeného so zápisom geometrického plánu, týkajúceho sa vytvorenia novej parcely, vzniká daný pozemok (formálne existuje) ako vec v právnom slova zmysle. Ak teda neexistoval v čase rozhodovania vlastnícky resp. spoluvlastnícky vzťah žalobcu, dokonca možno tvrdiť, že vo formálne právnom slova zmysle, neexistoval ani pozemok, na ktorý mal byť vlastnícky vzťah viazaný, nemohol byť žalobca účastníkom preskúmaného správneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu pribratého účastníka nie je možné priznať úspech.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 S.s.p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Medzi dôvody nezrozumiteľnosti rozhodnutia správneho orgánu patrí aj absencia právnych záverov vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností, ako aj ich nejednoznačnosť. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, pričom ide o vady skutkových zistení, o ktoré sú opreté rozhodovacie dôvody. Za takéto vady možno považovať prípady, keď je rozhodnutie založené na skutočnostiach nezisťovaných v konaní, prípadne keď nie je zjavné, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané. Vlastný výrok rozhodnutia nepresvedčí o správnosti rozhodnutia, ak nebude riadne odôvodnený. Odôvodnenie je zhrnutím všetkých zistených skutočností odôvodňujúcich výrok rozhodnutia. Musí preto v plnom rozsahu zodpovedať skutočným výsledkom uskutočneného konania. Správny poriadok v § 47 ods. 3 ustanovuje, že v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. V rozhodnutí sa spravidla, pokiaľ ide o skutkovú stránku, najprv uvedie podstata vecí, a potom nasleduje rozbor dôkazov a ostatných podkladov rozhodnutia. V odôvodnení je nutné reagovať na prípadné pripomienky a návrhy účastníkov konania, na ich vyjadrenia k podkladom rozhodnutia a vysporiadať sa aj s prípadnými rozpormi v jednotlivých dôkazoch. Potom by mali byť uvedené závery o tom, ktoré skutočnosti sú vzaté za nepochybné zistené. Následne sa posúdi právny význam týchto skutočností a vysloví sa úsudok o predmete konania. S poukazom na právnu normu, citovanú vo výroku rozhodnutia, sa zdôvodní jej použitie v konkrétnom prípade. Je síce možné zvoliť si iné usporiadanie odôvodnenia so zreteľom na povahu tej ktorej prejednávanej veci, ale v každom prípade je potrebné, aby bola dobre vystihnutá podstata vecí a aby odôvodnenie nebolo zaťažované údajmi a úvahami bezvýznamnými, ktoré by boli na úkor zrozumiteľnosti, alebo naopak, aby trpelo nedostatkom dôvodov.

Týmto požiadavkám žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ani podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne nevyhovuje. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nie je totiž zrejmé, na základe akých skutočností dospel žalovaný, v rozpore s uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 21S/129/2012 z 5. júna 2013, ktorého právnym názorom bol v zmysle § 250j ods. 7 O.s.p. viazaný, k záveru, že žalobcu nemožno považovať za účastníka správneho konania v danej veci.

Absencia uvedených úvah zakladá zjavnú nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ako ju správne konštatoval krajský súd. Všeobecne platí, že ak je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, bráni takýto nedostatok spravidla posúdeniu dôvodnosti ďalších meritórnych námietok. Pokiaľ teda krajský súd zoberal nepreskúmateľnosť do úvahy a z tohto dôvodu zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného, lebo v ňom chýbali skutkové i právne úvahy správneho orgánu, ktoré viedli k jeho vydaniu, postupoval správne a v súlade so zákonom.

Odvolací súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že dlhodobá a ustálená judikuje [porovnaj napr. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. R 29/1996], že rozhodnutie súdu, ktorým ako nepreskúmateľné zruší rozhodnutie správneho orgánu, ak rozhodnutie nie je náležite odôvodnené (§ 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 <. Zb.) je vecne správne.

Pre porovnanie, z rozhodnutia publikovaného v Zbierke pod č. R 33/2006 vyplýva, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné a treba ho zrušiť aj vtedy, ak správny orgán svoje rozhodnutie neodôvodnil vôbec, hoci dôvody jeho rozhodnutia možno vyvodíť z obsahu administratívneho spisu. Skutočnosť, že rozhodnutie je zrozumiteľné pre orgán, ktorý ho vydal, nepostačuje, lebo rozhodnutie musí byť zrozumiteľné aj pre ostatných účastníkov konania.

Ako podporné rozhodnutia, ktoré potvrdzujú ustálenosť judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke nárokov na náležité odôvodnenie rozhodnutia správneho orgánu možno uviesť aj rozhodnutie publikované v Zbierke pod č. R 3/2014, podľa ktorého za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom nemožno považovať rozhodnutie, ktoré je zrozumiteľné iba pre správny orgán, ktorý ho vydal; tiež rozhodnutie uverejnené v Zbierke pod č. R 60/2000, podľa ktorého zákonné požiadavky na konanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb stanovené zákonom č. 71/1967 <. Zb. (prípadne iným procesným predpisom), nie sú naplnené tým, že správny orgán v rozhodnutí doslovne paragrafovaným znením alebo voľne uvedie ich znenie a ustálenými formuláciami deklaruje, že sa nimi pri rozhodovaní riadil.

Úlohou súdu v správnom súdnictve podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale preskúmať zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda posúdiť, či správne orgány splnili povinnosti stanovené zákonom.

Odvolací súd poukazuje na obdobnú judikatúru Nejvyššího správního soudu (napr. rozsudok z 22.01.2004, č.j. 4 Azs 55/2003 <.-51), z ktorej vyplýva, že rozhodnutie správneho orgánu, v odôvodnení ktorého absentuje úvaha, ktorou bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ktoré vykonal ako aj správna úvaha, ktorú použil pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, rovnako tak aj chýbajúca argumentácia ako sa vyrovnal s námietkami žalobcu ako účastníka správneho konania je v rozpore s § 47 ods. 3 správneho poriadku a takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Odvolací súd aj s poukazom na citovanú judikatúru dodáva, že pokiaľ z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel, navyše v rozpore s uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 21S/129/2012 z 5. júna 2013, ktorého právnym názorom bol v zmysle § 250j ods. 7 O.s.p. viazaný, k záveru, že žalobcu nemožno považovať za účastníka správneho konania v danej veci, nebolo pochybením krajského súdu keď takéto rozhodnutie zrušil pre chýbajúce odôvodnenie (ako nevyhnutnej zákonnej náležitosti správneho aktu vyžadovanej ustanovením § 47 ods. 3 správneho poriadku), ktorej nedostatok spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu.

Odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný, ako aj príbratý účastník sa snažili absenciu odôvodnenia rozhodnutia žalovaného nahradiť vo vyjadrení k žalobe resp. príbratý účastník ďalej v odvolaní proti rozsudku krajského súdu a žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu príbratého účastníka proti rozsudku krajského súdu. Ide o tvrdenia, že v čase rozhodovania správneho orgánu prvého stupňa, ako aj žalovaného neexistoval vlastnícky resp. spoluvlastnícky vzťah žalobcu k pozemku KN-C 421/8, nachádzajúcemu sa v katastrálnom území T. a že vo formálne právnom slova zmysle, neexistoval ani pozemok, na ktorý mal byť vlastnícky vzťah žalobcu viazaný. Odvolací súd však má za to, že doplnenie dôvodov vo vyjadrení k žalobe (resp. v odvolaní alebo vo vyjadrení k odvolaniu) nemôže nahradiť chýbajúcu právnu argumentáciu v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Rovnaký právny názor nachádza oporu v ustálenej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sza/6/2016 <. z 18.03.2016, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sza/13/2016 <. z 21.06.2016). Uvedená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je ustálená v názore, že vytýkané nedostatky odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nemôžu byť konvalidované prípadným dodatočným vysvetlením resp. doplňujúcim vyjadrením správneho orgánu a ani súdu neprislúcha spôsobom presahujúcim akceptovateľnú mieru dopĺňať resp. absentujúce argumenty správneho orgánu nahrádzať svojimi a vyvodzovať z nich závery, ku ktorým mal dospieť správny orgán, ktorého postup a úvahy mali byť obsahom odôvodnenia jeho rozhodnutia, pretože takáto aktivita presahuje rámec preskúmavacej právomoci súdu a zároveň zasahuje do sféry kompetencie správneho orgánu v agende vymedzenej zákonom. Pokiaľ totiž súd preskúmava zákonnosť žalobou napadnutého správneho rozhodnutia, resp. skutkové a právne úvahy, na základe ktorých bolo rozhodnutie vydané, robí tak výlučne cez odôvodnenie tohto rozhodnutia a nie prostredníctvom obsahu administratívneho spisu, resp. dôvodov doplňujúcich, ktorými žalovaný a v tomto prípade aj príbratý účastník dodatočne dopĺňa chýbajúce dôvody v rozhodnutí.

Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že parcela KN-C č. 421/8 v katastrálnom území Horenice v čase kolaudačného konania neexistovala a žalobca z uvedeného dôvodu nemôže byť účastníkom dotknutého správneho konania, tento svoj záver žalovaný však nijakým spôsobom neodôvodnil, a to najmä z časového hľadiska a s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca bol na liste vlastníctva č. XXX vedený ako podielový spoluvlastník parcely KN-E č. 246, trvalé trávnaté porasty o výmere 2 ha 3529 m², a to v podiele 41160/1814400, z ktorého bola parcela KN-C č. 421/8, zastavané plochy a nádvoria o výmere 157 m² vytvorená.

Odvolací súd považuje za nedôvodnú aj námietku príbratého účastníka o nedostatku vecnej príslušnosti krajského súdu na prejednanie a rozhodnutie vo veci. V zmysle § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky je vecne príslušný na preskúmavanie rozhodnutí a postupu ústredných orgánov štátnej správy a iných orgánov s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky, avšak len za predpokladu, že to ustanoví zákon. V tomto prípade zákon neustanovuje, že na preskúmanie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného je vecne príslušný Najvyšší súd Slovenskej republiky, a preto v zmysle § 246 ods. 1 O.s.p. bol krajský súd na preskúmanie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného vecne príslušný.

Na základe uvedeného bolo možné zhrnúť, že odôvodnenie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného nespĺňa kritéria preskúmateľnosti správneho rozhodnutia, preto odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky príbratého účastníka ako nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/193/2013-151 zo 4. novembra 2015 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 224 ods. 1 O.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre

odvolacie konanie.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 250k ods. 1 O.s.p. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Základnou zásadou uplatňovanou pri náhrade trov konania je zásada zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu). Účastník konania, ktorý v konaní uspel, má nárok na náhradu trov tohto konania proti neúspešnému účastníkovi.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu proti pribratému účastníkovi, ktorého odvolaniu odvolací súd nepriznal úspech. Podľa § 11 ods. 4 veta prvá, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. súd priznal žalobcovi odmenu za jeden úkon právnej služby v sume 143,- € (písomné podanie vyjadrenia z 12.01.2016 k odvolaniu pribratého účastníka na súd), plus 1 x režijný paušál 8,58 €, plus 20% DPH z odmeny a náhrad 151,58 €, čo je 30,32 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.